

אבנים טובות

מאוצר המנוצר של תורת רבותינו הקדושים

טובים מאורות (ב)

לקט בענין קידוש לבנה

כבדים על האדם

ועבודת ממצות השייכים בלילה הם כבדים על האדם, והראיה מקידוש לבנה באמצע הלילה.
 (בית אהרן עב):

בקול גדול

בעת אשר מרן אדמו"ר הסבא קדישא מסטאלין היה מחדש הלבנה, היו שומעין את קולו עד כמה פרסאות, והיו עונים אמן מרחוק על ברכתו. ובערך תחום שבת היו מחדשין הלבנה, בשעה שהוא היה מחדש, כי היו שומעין כל תיבה ותיבה.

(ספרן של צדיקים)

מתקנים את המלכים

פעם אחת, אחר קידוש לבנה בחודש ניסן בקארלין, הלך מרן אדמו"ר הזקן זי"ע בשמחה לבית בנו הרה"ק מרן אדמו"ר הצעיר זי"ע, ובדרך הילוכו אמר הפסוק 'ישמחו השמים ותגל הארץ'. והעולם עמדו מסביב, והוא ובנו ישבו והתחילו לדבר מהמלכים והיו חוזרים מזה לזה.

(כתבי הרה"ח ר' ישראל בנימין גלייברמן ז"ל)

תחנון

מרן אדמו"ר הזקן זי"ע ישב פעם אחת אחר קידוש לבנה, ואמר שזה פלא שלא נמצא בפוסקים שלא להגיד תחנון ביום שאחרי קידוש לבנה, ור' יום טוב שמחה השיב לו, שזה מפני שאין זמן קבוע שכולם יקדשו הלבנה יחד ביום אחד (ובמקום אחר כתוב שהר"י יעקב נתן, בעל 'מחשבות בעצה' השיב זאת), ואמר אדמו"ר הזקן שיכול להיות שזה טעם נכון, ובכל זאת חיפש אמתלא ביום שאחרי קידוש לבנה שלא להגיד תחנון.

(כתבי הרה"צ ר' מנשה הכהן רוזנפלד ז"ל)

טבילה מיוחדת

בעת אשר שהה מרן אדמו"ר אור ישראל מסטאלין זי"ע (בהיותו פעוט כבן שנתיים) בחצר זקינו הקדוש שבגראדזיסק. הגיע פעם הרה"ק רבי יעקב יצחק מבלענדאו זי"ע, אחיו של הרה"ק מגראדזיסק זי"ע לשבות שם. וביום שבת קודש לפני התפילה, בעת הליכתו למקוה פגש בו הינוקא, ואמר אליו, מכיון שהערב (במוצאי שבת) הוא זמן קידוש לבנה, לכן יטבול הרבי מבלענדאו טבילה מיוחדת לכבוד המצוה של קידוש הלבנה.

בבבי תרי ותלת...

לעושה אורים גדולים

ימים מאירים באים לקראתנו, ימי ההילולא של שני המאורות הגדולים, הרה"ק הרבי ר' ברוך ממעזיבז זי"ע, ואחרי המגיד הקדוש ממעזריטש זי"ע. המה רועי ישראל אשר רבותינו ציינו את ימי ההילולא שלהם באופן מיוחד על-ידי סיום הש"ס, והכל כדי שלא ישכח זכרם של שני המאורות.

הבה אפוא נאיר את חדרי מוחנו ולבבנו במשל נפלא מאת המגיד הקדוש זי"ע, עליו חזר אדמו"ר שליט"א כמה פעמים בשולחן הטהור של ח"י - י"ט כסלו.

הייתה פעם מדינה אחת שביקשה להמליך עליהם מלך הגון. שלחו איש חכם שיחפש בכל העולם אחר האיש המתאים לתפקיד הרם. לאחר דרישות וחקירות רבות מצא החכם איש כלבבו, מושלם בכל המעלות שבעולם. חזר החכם ובא לפני בני המדינה, ויספר להם מעלותיו ותכונותיו הנפלאות של האיש אשר אין כמוהו ראוי למלכות.

לשמע הדברים, הבינו החכמים מביניהם מיד את גדולת המלך, ותיכף הסכימו שאכן ראוי זה למלוך עליהם, אך שאר העם, הבינונים, אשר שכלם אינו רחב דיו כדי להשיג את אשר השיגו החכמים, המה עדיין לא התפעלו כל-כך מהדברים, ועל כן פתח החכם, והחל לתאר ולצייר את תואר צורת המלך, את יפיו וכח גבורתו העצום. חדרו הדברים ונכנסו אף אל לבם של הבינוניים, וקיבלוהו עליהם למלך.

אולם פשוטי העם, החלשים ביותר, הם עדיין לא גילו בכל הנאמר עד כה שום טעם וענין. הדברים כה זרים ורחוקים היו מהשגתם, ולכן לא הלכו שבי אחר דברי החכם הסתומים. משכך הבין החכם כי אין מנוס אלא להביא בפניהם את המלך בכבודו ובעצמו, או אז יעמדו כולם על גדלו ותפארתו, גם לבם הגס של הפחותים והפשוטים ביותר ימס בקרבם לנוכח מראהו וכבודו של המלך בכבודו ובעצמו. וכך עשה, המלך הופיע בהדרו במדינה, או אז קיבלו כולם עליהם את מלכותו ברצון.

הנמשל הוא: הדתנא הקדוש רשב"י גילה

בספר הזהר הקדוש עניינים גבוהים מאד בהשגת אלקות נוראה, אולם דברים אלו לא הובנו כראוי, אלא רק ליחדי סגולה כרשב"י וחבריו הקדושים. אחריו בא הרה"ק הקדוש שסיבר את האזון, והוריד במקצת את העניינים הגבוהים לארץ, המשלים במשלים היותר קרובים להשגת אנוש, אולם גם זה נכון היה רק לאנשי המעלה, בני דורו הקדושים, אך נשאר רחוק מהשגתם של אנשים פשוטים כערכנו. עד שבא מרן הבעש"ט הקדוש, וגילה את השי"ת כאן בעולם ממש, באופן שכל אחד יכול לראות בעיניו כביכול את אלקותו יתברך המחיה את כל הבריאה, הוא עמד אפוא ופתח שער בפני כל באי עולם לאמור: ואתה מחיה את כולם - אתה מהוה את כולם, שבכל דבר נברא, יהיה מה שיהיה, גם הדבר הגשמי העב ביותר, מאיר בו אורו יתברך המחיהו ומקיימהו. זהו יסוד האמונה בהשגחה הפרטית, זה אשר מביא לאדם יראה תמידית, וזוהי אשר מכריזה ואומרת לאדם, כי כל עשיה ועשיה, ולו הפשוטה ביותר, של כל אחד ואחד מגעת למקום גבוה ביותר.

עוד מאמר יקר מבית מדרשו של המגיד הקדוש, אשר עליו היה חוזר תמיד מרן אדמו"ר זי"ע, אשר מתמצת בקצרה את שגב מעלות אברי האדם, לשמדם בקדושה וטהרה כאשר ניתנו:

'ארבעה אבות נזיקין' (בבא קמא א), ד' מזיקים יש לו לאדם המרחיקים אותו מאביו שבשמים, ואלו הן: 'השור' - העין, מלשון אשורנו, כלומר פגם הראיה. 'והבור' מלשון בורות, ליידיקייט, בטלה ואפס מעשה, 'המבעה' - השן, שצריך האדם להזהר בין במה שמכניס לפיו בכשרות, ובין במה שמוציא מפיו, דיבורים כשרים וטובים בלבד. 'וההבער' היינו כעס. המה אלו ד' אבות נזיקין לנפש, אשר בשמירה מהם תאיר נשמתו של האדם בקרבו לעולמי עולמים.

שבתא טבא

איגוד האברכים

תפילה - דורון ומלחמה

מלחמה, ומי שמנצח את המלחמה נותנים לו את בת המלך - את תפילת שמונה עשרה. ועל דרך זה כתוב בספר הקדוש בית אהרן, שבקריאת שמע מתדבק היהודי עם השם יתברך ומתקדש ביותר, עד שגופו נעשה גוף קדוש.

ומדרגה זו היא דורון למלכו של עולם, הקדוש ברוך הוא, וכמו שפירש אדמו"ר הסבא קדישא מסטאלין 'מנחה לעשו אחיו' - להקדוש ברוך הוא שהוא לבדו עשה עושה ויעשה לכל המעשים.

לפי זה סדר הפסוקים הוא נכון ומכוון, שתחילה התקין עצמו לתפילה על ידי מלחמה, וכמו שפירש בספר הקדוש נועם אלימלך את הפסוק: 'אם יבא עשו אל המנחה האחת והכהו והיה המנחה הנשאר לפליטה', שאם יבא עשו ויבלבל את מחשבותי בשעת התפילה, יהיה המנחה הנשאר - הדיבור, לפליטה, וכמו שפירש רש"י: 'על כרחו, כי אלחם עמו, כי עם הדבור אוכל להלחם ולהתחזק ולכבוש גם את המחשבה ככתחילה.

אחר כך התקין עצמו לתפילה, שאם לא מצליח במלחמה צריך להתפלל להשם שירחם עליו, ורק באחרונה התקין עצמו לדורון, שהגיע למדרגה גדולה של התקשרות להשם יתברך.

ורק כשנעמד להתפלל, אזי תיכף באה לו מחשבה זרה רחמנא לצלן [ראה שם הטעם]. ואז הוא צריך להתחיל במלחמה במחשבות הזרות האלו, וכמו שכתב הרב הקדוש בעל התניא זי"ע שלא ישית לב אליהן, רק תיכף ומיד יסיר דעתו מהן ויתאמץ ביותר לכוון פירוש המלות.

וכן כתבו הראשונים, שפסוקי דזמרה היא מלשון זמירת קוצים, שבאמירת פסוקי דזמרה זומרים ומכריתים את כל המשטינים שמעכבים את עליית התפילה, וכן כתוב בזוהר הקדוש ששעת התפילה היא שעת מלחמה.

אחרי מלחמה - תפילה

ומבואר בתניא שם, שאם יקשה לו להסיר ממחשבתו את המחשבות הזרות, המבלבלות את תפילתו, ולהסיר דעתו מהן, אזי ישפיל נפשו להשם יתברך, ויתחנן במחשבתו לפני השם יתברך, שירחם עליו ברחמי המרובים ויציל את נפשו מאותן המחשבות, שיכול לטהר מחשבותיו ולהתפלל כראוי.

בסוף בא הדורון

אחרי הנצחון במלחמה מגיע הדורון, כמו שכתוב בזוהר הקדוש, שכל שעת התפילה היא שעת

כשמע יעקב אבינו עליו השלום שעשו אחיו בא לקראתו, התקין עצמו לשלשה דברים, דורון; תפילה ומלחמה, (רש"י פסוק ט).

כפי הסדר הזה שנקט רש"י בפירושו, כך הוא באמת מנהגו של עולם כשיוצאים לקראת אויב, תחילה פותחים בדורון - מנסים לגשר בין הצדדים ולהשלים ביניהם כדי למנוע מלחמה, ורק לאחר שנכשלים כל מאמצי השלום אזי באין ברירה יוצאים למלחמה.

אולם כשאנחנו קוראים את פרשת השבוע אנחנו מבחינים בסדר הפוך, יעקב אבינו תחילה הכין עצמו למלחמה, 'יוחץ את העם אשר אתו ואת הצאן ואת הבקר והגמלים לשני מחנות', אחר כך התקין עצמו לתפילה, 'ויאמר יעקב, אלקי אבי אברהם וגו', ורק לבסוף, כאפשרות אחרונה, התקין גם דורון, 'ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו'.

והדבר אומר דרשני, למה התחיל יעקב בהכנות למלחמה לפני שניסה למצות את אפשרות הדורון והפיוס?

מתחיל במלחמה

ניתן אולי לפרש ששלשת הדברים שיעקב התקין עצמו אליהם, כולם היו בענין התפילה עצמה. כלומר, תפילתו של יעקב היתה באופן של דורון תפילה ומלחמה.

כשאדם עומד להתפלל, תחילת התפילה היא באופן של מלחמה, כמו שאמר אדמו"ר הסבא קדישא מסטאלין זי"ע (יה ב) שבמשך היום יכול אדם לחשוב כל מיני מחשבות טובות, להתבונן בגדולת הבורא ברוך הוא ובאהבתו אותו, בלי שום בלבול,

היוצא לנו מזה

ההתקשרות וההתדבקות להשם יתברך, היא רק בכח המלחמה בשעת התפילה, ומכל שכן קדושת השבת, כמו שכתוב בספר הקדוש נועם אלימלך בפרשה זו, שקדושת השבת תלויה בכוונת התפילה בימות החול, ולכן מחוייב כל יהודי לאזור כלי מלחמתו, ולהלחם באומץ כנגד היצר הרע המבלבל מחשבותיו בשעת התפילה, כדי להשיג את היעד - לקבל נועם קדושת שבת המתאחדת בשם קדשך.

אספו לי חסידים

שנו מידותי/הילולא קדישא כ"א כסלו

בעת סעודה שלישית בבית המדרש הועלו עלידי בני החבורה דברי הכנה לקראת הילולא קדישא של מרן אדמו"ר הקדוש, רבי יוחנן זי"ע, שמנו"כ בטבריה. היושבת בנגני חברים מקשיבים לקולך השמיעני.

ר' שמעון: הן השבוע בכ"א כסלו יחול יומא דהילולא של רבינו הקדוש מטבריא זי"ע. הרבי הקדוש היה אוד מוצל מאש, ולא ידע מנוח לרגליו במשך שנות המלחמה, בבריחתו ביערות ובשדות, ושתה את כוס התרעלה עד תומה, אך בבואו לארה"ק הוא התנשא מעל מצבו העגום ובמסירות נפש ממש הקים וביסס מחדש את החבורה הקדושה של חסידי קארלין אחרי החורבן הנורא. כשהוא הגיע לראשונה לארץ הקודש הוא התבטא: "חשבנו להגיע להתיישב בחיפה כמו יהודי פשוט, אבער ווען מיר האבן א קוק גיטאהן אויף דעם עולם, האבן מיר גטראכט וואס וועט זיין מיטן סטאלינער חיידר? האבן מיר אונטערגענומען דעם פראנט, אז מיר האבן זיך אונטער גינומען וועלן מיר דאס פירן מיט מסירות נפש". [- אך כאשר הבטנו על העולם, חשבנו מה יהיה עם החיידר של סטאלין? לכן לקחנו על עצמנו את החזית... ומשנטלנו זאת על עצמנו נעשה זאת במסירות נפש!]

ר' אלטער: רבינו, בעודו רך בשנים, כבר נודע בקדושתו. פעם אחת, בעודו ילד אצל אביו הקדוש בסטאלין, עצרו אחד מאנ"ש ושאלו- שמה תוכל לספר לי מה עושה כרגע הרבי? השיב לו הנער בחריפות: "איני מכין, כל היום מבטלים את הזמן בהבל וריק ולפתע בעת עריכת השולחן נעשים חסידים..."

י"ד, ואלו חושבים שהם מרוויחים עם הוויתורים שלהם בסוף הם נוכחים לראות את נפילתם..."

בערל: פעם אחת, לפני עריכת השולחן הטהור בחיפה, ישבו כמה חסידים ושוחחו ביניהם בענייני חינוך. הם תמחו מדוע זה רואים לפעמים חסידים חשובים וגדולים אשר בניהם אינם כיוצא בהם, ומאיך אנו רואים לפעמים יהודים חלשים אשר בניהם גדלו לשם ולתפארת. התווכחו בכה ובכה, עד שאמר אחד מהם, כי לדעתו, העיקר תלוי באמא, אשר בה תלוי כל הנהגת הבית, ואם היא מתנהגת כראוי אזי הדבר משפיע על הילדים. אחר נכנס הרבי לשולחן הטהור, ואחר מנוחה ושמחה פתח הרבי וחזר על כל הוויכוח שבין החסידים והפטיר באומרו, העיקר היא עקרת הבית!

קלמן: בנוגע לפשרות, שמעתי שאדמו"ר זי"ע, א. בהיותו במחנות אחר המלחמה, התהלך בבגדים בלויים ומרופטים. פעם אחת הגיע משלוח של חליפות חדשות עבור הפליטים. כולם שמחו ורצו לקחת ולהתהדר סוף סוף בבגד חדש ומכובד. רק אדמו"ר לא לקח, משום שהחליפה היתה קצרה. תמה באזניו שכנו הטוב, אם אין חליפה ארוכה, אזי שתהיה קצרה... השיבו הרבי בתמימה: הלא תמיד מסרנו נפשנו ללבוש ארוך בדווקא. ר' אלטער: הרבי, בעל הילולא זי"ע, היה מצווה אחר נעילת החג של שמחת תורה להכניס את מנורת החנוכה, כי בצאת החג, כשמעיק על הלב, נשיב אל לבנו את ימי החנוכה המאירים הבאים בקרוב. על אחת כמה וכמה עתה, כאשר הימים הללו כבר קרובים אלינו, הבה נתכונן יחדיו ונעורר את לבנו לקבל את האור הגדול של ימים אלו כראוי וכנכון.

רצוני לומר, ממשיך ר' אלטער, שהעיקר מה שאנו צריכים לעשות לעת כזו, היא להמשיך את דרכו הקדושה של רבינו בכל העניינים. הרי הוא דיבר אלינו ממש, לאנשים בני דורנו, וכמו שהרבי שליט"א דיבר בשולחן הטהור של כ"א כסלו תשע"ב: "שביום קדוש כזה אנו צריכים ליתן אל לבנו שאדמו"ר זי"ע עומד ודורש מאתנו בכל תוקף שנעשה את כל הדברים אשר דרש בימי חייו" באותו שמועס עמד הרבי שליט"א רבות על כמה נקודות מתוך משנתו של רבינו, בעל הילולא זי"ע, וכה אמר: "בהאי הילולא קדישא, מן הראוי שנקבל על עצמנו הוראת אדמו"ר זי"ע שיהיה לנו חשבון לכל הפחות אחד מעשרה, ושנחשיב כל מצוה טרם שניגש לעשותה, ושנדע שכל מצוה הוא אור גדול, אף על פי שאיני רואה ומרגיש בו, די במה שאני מקיים רצונו יתברך".

איזיק: הרבי, בעל הילולא זי"ע, לא אבה להכיר כל מושג של פשרות בענייני יהדות. בזמנו, אחר החורבן, היו כאלו שהתייחסו בסלחנות מסויימת להנהגות הדור החדש. הם חשבו כי אין הזמן גרמא לדקדק כל כך על כל קוצו של י"ד. היה אחד שאמר לרבי, שבזמננו, ווי סאיז, איז גוט... [- איך שיהיה, הכל זה טוב...]. הגיב הרבי בחריפות: "קיינ פשרות קענען מיר ניט מאכן, מיר האבן ניט וואס צו מאכן א פשרה... אז מיוואלט מאכן פשרות וועלכער פנים וועט דאס האבן?" [- איינז יכולים לעשות כל פשרות, אם נעשה פשרות איזה פנים יהיו לנו?]

בחול המועד סוכות האחרון לחיי התבטא רבינו: "שעיקר חינוך הבנים הוא להתנהג בצורה החזקה ביותר בדרך ישראל סבא, ולא לוותר על כל קוצו של

והיה המחנה הנשאר לפליטה

שלהי תרצ"ט, ימי פרוץ מלחמת העולם השנייה. ימים שנחרטו בדם ואש בדברי הימים של העם היהודי. החדשות המגיעות אינן מבשרות טוב, רבינו הקדוש רבי יוחנן ז"ע שהתגורר אז בעירו לוצק, שלח מידי יום את ממששו בקודש, ר' משה, לצאת לרחובה של עיר ולהתעדם מה מתרחש בעולם. העתיד כה גלוי וידוע לפני עיני הבדולת. הוא כבר הגיד מראש כי רואה הוא לנגד עיניו נהרות של דם ודמע ואף כי עשה גדולות ונצורות כדי לבטל את רוע הגזירה, אך בינתיים ללא הועיל.

ביום א' דראש השנה שנת ת"ש, חזר המשמש מהרחוב וסיפר כי זה עתה נודע כי שר החוץ הפולני היה בלוצק. לשמע זאת, הסיק רבינו מיד, אם הוא כבר נמצא כל כך רחוק, אות הוא כי עלינו לברוח...

עוד בעיצומו של יום טוב פקד הרבי על המשמש: 'פיקוח נפש הוא! צא ובקש אחר עגלה שתבריא אותנו מכאן. סובב המשמש אצל כל בעלי העגלה שבעיר ובסביבה, אך כולם סירבו לצאת לדרך המסוכנת.

בליל ב' דר"ה, בשעה מאוחרת בלילה, הצליח המשמש לאתר רכב צבאי פולני שנסע בו שני קצינים פולניים. הוא ניסה את כוחו אצלם, והציע תשלום הוגן על מנת שיברחו במכוניתם את רבינו ומשפחתו. הקצינים הסכימו רק למחצה, 'שני אנשים בלבד יכולים להצטרף אלינו אמרו. הרבנית לא היססה לרע, היא הציעה אפוא כי רבינו והמשמש יברחו עמהם, ואילו היא ובנותיה ימשיכו לחפש אחר עגלה אחרת ויבואו בעקבותיהם, אולם רבינו סירב בתקיפות: "לא בשביל זה חזרנו מארץ ישראל. אם להימלט לבד, הרי כבר יוכלנו להישאר בארץ ישראל..."

לאחר מספר שעות התרככו הקצינים והסכימו להעמיס על רכבם את כל המשפחה יחד, לא לפני שהם דורשים סכום גבוה של 500 זלאטעס עבור הנסיעה המסוכנת. כולם נשמו לרווחה, אך אז במפתיע שינה רבינו את דעתו והכריז: "לא, איננו נוסעים עמם בשום פנים ואופן! עם האוטו הזה לא ניסע!" לפלא היה הדבר, אך איש לא ניסה להתווכח עם הרבי, אולם שעתים לאחר מכן, כאשר סוף סוף הצליחו הרבי ובני משפחתו לצאת מחוץ לעיר, ראו כולם בעיניהם את מה שראה הרבי בעיניו קדשו לפני כן. על אם הדרך פזורים היו שרידי המכונית ולצידה גופות שני הקצינים שנהרגו מהפצצה ישירה של מטוסי הגרמנים. הנס היה ברור.

השעה היתה ארבע לפנות בוקר. לאחר שהרבי דחה את רעיון הנסיעה עם הקצינים, המשיך רבינו במאמציו לצאת מן העיר. הוא הורה ל' משה הוראה מוזרה

במקצת: 'צא שוב ובקש עגלה, אם ירצו חמישים זלאטעס, שיהיה חמישים, ואם ירצו לנסוע רק עשרים וחמש ק"מ שיהיה רק 25 ק"מ. באותם ימים יכלו לנסוע בחמישים זלאטעס מרחק הגון של 250 ק"מ ואף יותר, ולכן תמיהים היו דבריו של רבינו, אך הם התקבלו ללא עוררין.

יצא המשמש לרחוב בחשיכה, והנה, לאחר הליכה קצרה מבחין הוא בשיירה של עגלות וסוסים שנמלטו מפולין. ביניהם הוא מבחין בבעל עגלה אחד ושמו סטאניסלאו כשעל עגלתו היו כמה ילדים, ניגש המשמש ושאלו, שמה מוכן הוא לצאת לנסיעה? השיבו העגלון בחיוב, אולם התנה מפורשות כי לא יסע, רק 25 ק"מ ולא יותר, והתשלום יעמוד על חמישים זלאטעס לא פחות... בדיוק כדברי רבינו. ומה תעשה עם הילדים? שאל המשמש, אסתר, השיב העגלון ומיד הוביל את העגלה לכיוון ביתו של רבינו בעקבות המשמש, משהגיעה העגלה כבר לא היו שם הילדים, המשמש לא הבין לאן נעלמו פתאום.

חיש מהר עלו הרבי ובניו ביתו על העגלה, וזו החלה לנסוע במהירות, מתרחקת מן החזית הבווערת, לאחר דרך של 25 ק"מ הגיעו לכפר, אולם העגלון נעתר לבקשת הנוסעים להמשיך. הוא אף סירב לקבל כל תשלום לפני סיום הנסיעה. בהוראתו של רבינו המשיכו לנסוע גם בשבת קודש מחמת הסכנה המוחשית. בעיצומה של הדרך הארוכה נקלעו להפגזה כבידה משני הצדדים, התותחים רעמו והשמים האדימו מאש, ובתווך רבינו ובני המשפחה על העגלה, אשר למרבה

הנס לא נפגעו כלל. הנסיעה נמשכה שלושה ימים עד ליום ראשון, אז הגיעה העגלה לסטעפין. שם פנו לביתו של אחד מחשובי חסידי סטאלין, אשר שש ושמח להציע את קורות ביתו לרבי ולבני משפחתו.

סטאניסלאו העגלון, שתחילה לא היה מוכן לנסוע יותר מ-25 ק"מ, לא מש מרבינו ובני לווייתו ימים מספר, גם בסטעפין הוא מצא לעצמו אכסניא במרחק מה מביתו של רבינו. שם שיכן את סוסיו באורווה, וכל יום הגיע לאכול את ארוחתו בביתו של רבינו, כאשר בני הבית מצידם דואגים אף הם לצאת ולרכוש מספוא לסוסים.

ביום רביעי בבוקר הגיעה השעה הקבועה לארוחה, אך סטאניסלאו לא הגיע, גם כעבור מספר שעות לא בא. הלך המשמש לתומו לאכסניא לשאול אודותיו, אך גם שם ענו לו כי אינם יודעים היכן נעלמו עקבותיו, חזר המשמש אצל רבינו וסיפר בדאגה סטאניסלאו העגלון נעלם...

או אז נענה רבינו בתנועה של ביטול: "ווער סטאניסלאו, וואס סטאניסלאו, ס'איזגאר קיין סטאניסלאו נישט געווען, ווער ס'האט פארשטאנען האט פארשטאנען..."

[- מי סטניסלב, מה סטניסלב, זה כלל לא היה סטניסלב, מי שהבין הבין...]

כך שמרו והשיגו על רבינו מלאכי רחמים, אשר מילטו את נפשו מתוך ההפיכה.

(על-פי מטה אהרן, קנ"ד)

זכור ימות עולם מאורעות השבוע אצל רבותינו הקדושים זיע"א

כ' כסליו תרפ"ב, אליק

נישואי רבינו, מרן אדמו"ר מוהר"י זיע"א שמנו"כ בטבריא, עם הרבנית מרת מרגלית, בתו של כ"ק הרה"ק רבי שמעון שלמה קאליק זצוק"ל.

וכה מתאר אחד מיוצאי אליק בזכרונותיו:

החתונה נערכה ברוב פאר והדר בבית הכנסת הגדול שבעיר אליק; שם ניגנו, ושם גם נערכו הריקודים. חגגו שבעה ימים ושבעה לילות. בכל יום נערכו סעודות ברוב פאר והדר לכבוד האורחים החשובים, ביניהם אדמו"רים רבים מרחבי פולין, שהיו קרובים לשתי המשפחות. זמן רב לא ראתה אליק חתונה שכזו, עם כל-כך הרבה חבושי שטריימלאך. אמות הסיפים רעשו, והעיר אליק צהלה ושמחה. העיר אליק, שהייתה עניה, לא יכלה לספק את צרכי התזמורת לחתונה הגדולה, ועל כן צירפו את המנגן הנודע בכינוור, פס"ה קולאקער - פסח דער כלייזמר; הוא היה מנגן מקצועי. ניגונו על הכינוור היה חודר כליות לב, ושומעיו כמעט ונמסו מרוב מתקוות. מהעיר ראוונא הוזמן בדחן אשר השמיע אמרי שפר בנעימה המקובלת; נגינת דיבורו הנעים וחריותו המשובחת לוותה בקולם העדין והמרטיט של הכנורות, והשאירו רושם כביר על השומעים. כל תושבי העיירה לקחו חלק בשמחה הזאת. הנשים הראו כוחן בבשול ובאפייה כיד ה' הטובה עליהם, והטף גם הוא הצטרף בגיל לחתונה...

קארלינער דרך שו"ת במשנת קארלין הסלולה לנו מדור דור

שאלה:

על פי סדר ארבעת העולמות בתפילה, נמצא ששמונה עשרה הוא בעולם גבוה יותר מאשר קריאת שמע. לכאורה, הרי קריאת שמע היא מסירות נפש, ומה שייך שיהיה עוד יותר גבוה מזה? ובאמת הרי אדרבה, לכאורה תפילת שמונה עשרה אינה עוסקת בעניינים גבוהים כל-כך כמו קריאת שמע.

תשובה:

בשבוע שעבר הובאה הדוגמא לשני שלבים אלו, מאדם שנכנס אל המלך: יש את השלב בו הוא נכנס אל בית המלך, ויש את השלב בו הוא נעמד לפני המלך. כעת, ננסה לחדד יותר את ההבדל בין שני השלבים.

בשלב הראשון - האדם עדיין נמצא 'עם עצמו': הוא מרגיש היטב לקראת מי הוא הולך, כל מחשבותיו תפוסות בזה, והוא מתמלא יראה ופחד. בשלב השני,

כאשר האדם נעמד לפני המלך, כבר לא מתאים לומר שכל מחשבותיו תפוסות בענין יראת המלך. כאן - האדם 'אינו קיים' בכלל. הוא עומד כמשותק. הדבר היחיד שקיים במעמד הזה - הוא המלך.

בעמדו לפני המלך, הרי בעצם הוא אינו יכול לדבר כלום. העובדא שהוא פוצה את פיו ומדבר, נובעת אך ורק מכך שהמלך נמצא לעומתו ומעוניין לשמוע מה בפיו. נמצא, גם דיבורו של האדם אינו דיבור שבא מצדו ומיוזמתו, אלא הוא מצד המלך.

זה מה שאנו אומרים בהתחלת תפילת שמונה עשרה "ה' שפתי תפתח". העמידה לפני ה' בשמונה עשרה היא באופן שבעצם לא יתכן לדבר, וגם הדיבור בא מצד המלך.

עמידת האדם במצב כזה, היא גבוהה יותר מאשר מסירת הנפש בקריאת שמע. מסירת הנפש - היא עבודת האדם עם עצמו, לתת את כל כולו למלך. בשמונה עשרה - אין כאן כל התעוררות מצד האדם,

העמידה היא באופן שישנו רק המלך. בספר הקדוש בית אהרן (תולדות לא, ג, ויקהל עא, א) מכנה את תפילת שמונה עשרה בשם 'היחוד הגמור': קריאת שמע היא 'מסירת נפש', אבל עדיין לא יחוד. יחוד פירושו, שישנו רק דבר אחד, הקב"ה בעצמו.

זהו גם-כן הפרש בין העולמות 'בריא' ו'אצילות': עולם ה'בריא' - כשמו כן הוא, הוא עולם של 'נבראים'. ואכן, הוא העולם הגבוה ביותר של 'נבראים', כלומר, המצב הגבוה ביותר ש'נברא' יכול לעמוד בו, נברא כפי שמוסר את עצמו לגמרי לה'. לעומת זאת, עולם האצילות - הוא אצילות אורו של הקב"ה, עולם בו קיים הקב"ה לבדו, ובבחינה זו היא העמידה בשמונה עשרה.

איננו יכולים לומר שאנו מרגישים הרגשה כזו בשמונה עשרה. אבל מה ששייך אלינו וחובתנו לעשות - לחזק יותר ויותר את ה"דע לפני מי אתה עומד".

שאלות למדור, ניתן להשאיר ב'קו חיינו' 07-233-233-70 שלוחה 27

ואגידה לכם...

מהנעשה ונשמע בין כותלי האיגוד

כ"א כסלו

יום הילולת אדמו"ר מטבריה זי"ע - יום המישי פרשת וישב

סדר היום וסדרי הרשמה

הנסיעה:

ירושלים: האוטובוס יעמוד בכיכר זוועהיל מהשעה 11:50, יציאה בשעה 12:10 בדיוק

ביתר עילית: האוטובוס יעמוד על-יד בית מדרשינו בביתר א' משעה 11:25, יציאה בשעה 11:35 בדיוק

בית שמש: בשעה 12:05, מרחוב נהר הירדן ליד ביהמ"ד משכנות הרועים

ברכפלד: פרטים אצל הרב אלימלך ברנשטיין הי"ו

העליה לצייון: בשעה 2:45 (משוער)

תפילת מנחה: במלון פלטרין בשעה 4:00

כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א יערוך את השולחן הטהור לכבוד ההילולא

לאחר תפילת מנחה

תפילת ערבית: באתרא קדישא מירון

לאחר תפילת מעריב שמחת חאלאקע לנכד כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א
בן לבנו הרה"ח ר' נחמיה שליט"א, ולילדי אב"ש

ההרשמה חובה עד יום שלישי בשעה 9 בערב

בקו חיינו 07-233-233-70

מחיר נסיעה: 90 ₪ לחברי חיינו 80 ₪

גב. הנסיעה לאברכים בלבד

הרוצים להשתתף בהעמדת יין ובהוצאות הסעודה

יפנו להרב פנחס שפר שליט"א

קול חיינו - הקול מעורר את הזמן

ח"י - י"ט כסליו

יומא דהילולא של שני המאות הגדולים, הרה"ק המגיד ממעזריטש, והרה"ק ר' ברוך ממזיבוז זי"ע.

כ"א כסליו

יומא דהילולא של רבינו מוה"ר זי"ע שמנו"כ בטבריא.

הנכם מוזמנים להתענג על דברות הקודש של כ"ק אדמו"ר זי"ע, ויבלחט"א כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, ולשמעו סיפורי צדיקים בטוב טעם.

אם תעירו ואם תעוררו - חנוכה

קול ה' בהדר, קולו הנעים, המעורר והמרטיט של כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע אומר "ויהי נועם" אחרי הדלקת נרות חנוכה.

הקלטות משיחות הקודש של כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א ומעמדי הדלקת הנרות

שמעו ותחי נפשכם!

מילגות כולל בין הזמנים תשרי תשע"ו

השבוע הופקדו המילגות לכולל בין הזמנים לחשבונות הבנק המעודכנים במשרדי האיגוד. - שורת הזיכוי מופיע ע"ש 'אהבת צדקה וחסד'.

הספק שבויעי במסלול יהודי הכללה: שט, א - שי, ה

שונה הלכות

פסקי הלכות מלוקטים מהשו"ע והפוסקים

מוקצה מחמת גופו (ב)

א. בשר ודגים שעדיין אינם מבושלים נחשבים מוקצה מחמת גופו (שועה"ר סח לענין בשר קשה. ובזמננו גם בשר דך אינו ראוי, שש"כ יא הע"כ). ובמקום חשש לקלוקל, אפשר להקל בטלטולם כדי לפנותם, וגם כשהם קפואים (ומותר גם בבשר קשה, כדברי מ"ב שח קכה. שש"כ שם, אג"מ א"ח ה"כ, שבט הלוי א"ס, שלמ"י עמ' קלט בשם הגרי"ש"א).

ב. אם צריך בשבת להוציא מהמקפיא מאכלים שאינם מוקצה - יש לסדר בערב שבת את המקפיא באופן שיוכל להוציאם בלא להיתקל בבשר או דגים שאינם מבושלים. לא עשה כן מערב שבת - לא יזיז הבשר בידו, אלא יתחוב ידו קמוצה לפניו, ויתפוס בהיתר להוציאו, ונמצא שטלטל את המוקצה באחורי ידיו בלבד.

ג. אריזות מאכל שתכולתן הוצאה מהם, ואינן ראויות לשימוש נוסף, וכן שקית חלב מרוקנת שאין בה שימוש נוסף - הרי הם מוקצה מחמת גופו. וכן קופסת שימורים מרוקנת שניקבה גם בצדה השני.

ד. כשמערה מתוך שקית חלב את מעט החלב שנשאר בה - לא יניח השקית מידו עד שיתנה לאשפה. ויש מדקדקים לסיים טיפה אחרונה בסמוך לפח האשפה, כדי שיוכל להשליך תיכף את המוקצה מידו (עי' שעה"ר סעי' יג עד).

ה. כוס חד פעמית משומשת שהושלכה לאשפה בערב שבת, אסורה בטלטול (עי' שוה"ר שח מ, מ"ב נא).

ו. עגלת תינוק שנשמט ממנה הגלגל או חישוק הגלגל, אסור לתקנו ולהחזירו. וכל שיש יכולת לתקן ולהחזיר בתקיעה ובחזוק - גם העגלה נאסרת בטלטול, גזירה שמא יתקן (עי' שועה"ר שח מז, שש"כ כח נא).

ז. אם השתמש בעגלה בערב שבת אחר שנתקלקלה כנ"ל - שוב אין חוששים שמא יתקן בשבת, ומותרת העגלה בטלטול ושימוש. וכן הדין אם אבד או נשבר החלק שנפל, דשוב לא חיישינן שמא יתקן בשבת.

ח. ברוב הדגמים המצויים הגלגל מוחזר על ידי קפיץ, ואין כאן תקיעה בחזוק (אעי"פ שיש הידוק); ובמקום צורך גדול יכול להחזירו בשבת, היות ואין דרכו בתקיעה אלא בהידוק (שועה"ר שיג כא). ועכ"פ בכהאי גוונא לא נאסרה העגלה בטלטול (נגילת ספר טו ו).

ט. ידית משקפיים שיצא ממנה הבורג ונתפרקה, ואפשר לתקנה באופן פשוט - אין לטלטל את הידית או את המשקפיים, דחיישינן שמא יתקן. ואם נאבד הבורג או נשברה הידית - מותר, דשוב לא חיישינן לתיקון בשבת (שש"כ טו פב). והידית השבורה היא מוקצה. ויש מתירים טלטול ושימוש המשקפיים בכל ענין, לפי שראויים הם לשימוש ארעי גם בחסרון הידית, ובכה"ג לא חיישינן שמא יתקע (טלטולי שבת להגרמ"פ).

י. כשהבורג נאבד ואין אפשרות להחזירו - יכול לחבר הידית בסיכת בטחון, אך לא יעקמנה שם (הגרשו"א - פניני מאה"ש ח"ב, שש"כ שם). ולמתירים הנ"ל מותר לעשות כן גם כשהבורג עדיין קיים.

יא. עדשת המשקפיים שמחוברת ברפיון, והיא יוצאת ונכנסת בקלות בהידוק ללא בורג, מותר להחזירה (עי' מ"א שח לד, שעה"ר שם, שש"כ שם). אולם אם העדשה מוחזקת בלחץ ונדרש טורח כדי להחזירה - אסור להחזירה בשבת, והמשקפיים והעדשה הם מוקצה.

יב. דגמים שהעדשה מוחזקת בהברגה, ונשמטה מפני רפיון ההברגה - אין להחזירה גם ברפיון, שמא יבריג היטב, ושניהם מוקצה (שלמ"י פ"ד ג).

יג. טינוף המצוי במקום המצאו של אדם - מותר לפנותו גם בידו. כגון טיטול משומש, או אשפה שריחה נודף. וכן מה שמראהו דוחה, כגון מקק מת או ערימת קליפות. אולם אין לעשות לכתחילה דבר שימאס באופן שיצטרך אח"כ לפנותו (עי' שעה"ר שח סז עב).

יד. מי נטילת ידים שחרית או מים אחרונים - מותר לפנות (בה"ל ס"ח"ט שלח).

יעמדו על הברכה

הרב דוד סופר שליט"א

לרגל שמחת הולדת הבן אברהם שיחי' למז"ט

יזכה לגדלו לתורה ולחופה ולמעשים טובים ויזכה לרוות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח

מזלא טבא וגדיא יאה

ברגשי גיל נשגר את ברכותינו הכנות קדם האי גברא רבא הרה"ג ר' מנחם קוריץ שליט"א מרבני קהילתנו הק'

לרגל שמחת אירוסיו בנו היקר מבחירי חבורתנו

החתן יצחק הי"ו עב"ג למז"ט ובשעטנו"מ ויהר שיזכה לרוות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח איגוד האברכים

ברכת מזל טוב

נשגר בזה מקרב לב להאי גברא יקירא,

איש האשכולות ורב תבונות

פה מפיק מרגליות, העומד בעצה ובתבונה בכל פעלי האיגוד

הגה"ח רבי אשר הכהן רוזנפלד שליט"א

בנו חביביו של כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע

לרגל שמחת אירוסיו בתו שתחי'

עב"ג למזל טוב ובשעה טובה ומוצלחת

יהי רצון שיזכו לבנות בית נאמן בישראל, דורות ישרים מבורכים לתפארת המשפחה הרוממה ויזכה לראות רוב נחת דקדושה מכל יוצ"ח, נחת אושר ועושר ירדפוהו כל ימיו

המברכים
איגוד האברכים

ברכת מזל טוב נברך מקרב לב לחברינו היקר, משקה תורת רבינו זי"ע לרבבות בני ישראל, מרביץ תורה לעדרים בשיבת אהבת התורה

הרה"ח ר' יחיאל יהודה ברנשטיין שליט"א

לגל אירוסיו בתו שתחי'

עב"ג הבה"ח המופלג בתורה ויראת שמים הבה"ח מאיר קארן הי"ו

מבחירי ישיבת עמלה של תורה

המברכים מקרב לב:

חברי החבורה, יהושע הירשמן, אליעזר מונד,

יהושע פרקוביץ, אליעזר קנפלא, מנדל הכהן רוזנפלד, פינחס שפר

ברכת מזל טוב

נברך לידינו היקר רב הפעלים לתורה ולתעודה

הרה"ח ר' אליהו קוריץ שליט"א

מעמודי הזהב של חיינו

לרגל שמחת הבר מצוה לבנו יניק וחכים כמר דב בער שמאי הי"ו

ויה"ר שיזכה לרוות רוב נחת דקדושה ממנו ומכל יוצ"ח איגוד האברכים